

Egyenletek

Valamikor barátok voltunk.

Évekig dolgoztunk a megoldáson.

Nem emlékszünk szűrásnyomokra.

Gyorsan terjed bennünk, ami érthetetlen.

Egy tapintással feloldjuk a kézfogást.

Már nem halljuk a koccanó poharat.

A hallgatás a szavak végelgyengülése.

Torokszorító érzés, mint mellékhatás.

Önmagunk ellen fordított fegyverek vagyunk.

Éjfélkor megáll a szavazatszámoló.

Esszenciánkat a csatornába öntik.

A mű megjelenését a halálfélelem támogatta.

sodródás

mielőtt felszálltam volna a vonatra,
már otthon voltam. a kertben néha
lombhullató fává változom. nővérem
odaégeti a rántást. mestermű ez penészből
a kenyér felületén. a kalauz nem hisz
a szemének: ezerhatszáz éve utazom.

a féknyomok az ágyamig vezetnek. párnám
alatt a boncolási jegyzőkönyv. húgom
lopni készül a piskótából, de nem nézek oda.
kívülről az ablaknak feszülnek kizárt
dolgaim. mindhárom fiam jegyellenőr.
feltartott kézzel távozom az életedből.

gyűrött jég

először a könyvek menekültek el
a felbillent szobából. a szekrények
üres kirakatokként árulták a semmit.
a műanyag ablak tehetetlenül túrte,
hogy kívülről fényesre nyalja a vihar.
konzervdobozok gurultak a villanással
felhasított sötétben, és egy láthatatlan
szájba ugráltak át a tabletták. borsónyira
zsugorodott az érzés, hogy túlélhetem.
mennyiből állt volna visszapörgetni
az óramutatót? a régi rádió akkorát
reccsent, mint amikor tobozra lépsz
a kiegészítő fűben. a függönyök hűvös
nyugalmát irigylő öngyújtóban már
egy cseppnyi gáz sincs, hiába
az izgága szikra, a teremtő kegyelme
végtelen a katasztrófa pillanatában.

maraton

azt mondod
fogainkat elveszítjük ősszel
ám tavasszal újra kinőnek
kánikulában fehérén izzanak
útbaigazítják a mássalhangzókat
homokká rágják a kősziklákat

azt mondod
hétfőn az izmok elsatnyulnak
de péntekre ismét megduzzadnak
hétvégén segítenek füvet nyírni
fürgén nyitják a macskakonzervet
éjfélkor lefutják a hosszú maratont

azt mondod
a múlt nem marad mindig a padláson
visszanőnek kihullott hajszálaink
ajkunkat felfeszítik az elfelejtett szavak
nyelvünk hegye szerelmesen megérinti őket
hajnalig borzonganak tudatunk lombsátra alatt

oldószer

ami tetszik: a szívedben forralod fel
a stresszlámpák keresztüzében
belső rímeid támpilléreként
szakadó hidak alatt
szétdobált véres metrójegyek
a gyomorban illatgyertya
amitől félsz: zsebedbe fojtod
forgalmi dugó egy nyelvelágazásban
a kétség botkormányai
szanaszét dobált meghívólevelek
reggelek sáros ülepe arcodon
ami érdekel: a lampiont egekig
repítő lepkék lelkiállapota
rosszul lezárt időkapszulákban
felejtett ókori sebességmérők
ami fáj: egy régóta elhagyott
szülőcsatornában veszteglő csatahajó
kormányosaként ébreszt a szél

azok vagyunk-e

valahol majd minden újra összeáll
mint gyűlölt álca rozsdás jégbilincs
lehull a sorslepel marad a sötétbarna tincs
az öngyújtó a ceruzahegyező
a tálcán felejtett kiskanál
néhány ráncos arcú teafilter
pár levél ami tűzre vettetett
sok doboz jó ízű Select
ölelés csókok samponillat
recsegő-ropogó bőrkabát
koncert egy lehangolt zongorán
végül a kinek s miért megírt könyvek

meglátjuk mennyire élhető a nincs
hányadik létsík is a te meg én
azok vagyunk-e akinek véltük egymást
kibírható-e a végső nagy találkozás
az öröklét hotel legfelső emeletén
és istennek aki londonernek öltözött
adunk-e jattot ha nyújtja tenyerét